

Syria will be part of Jerusalem, and the world, Israel?!

What does that mean?

מאת יהודה הכהן שורפין

זכרי' פרק ט' פסוק א'

מִשָּׂא דְבַר־ה' בְּאַרְץ חֲדָרָךְ וּדְמַשֶּׁק מִנְחָתוֹ כִּי לֵה עֵין אָדָם וְכָל שְׁבִיטֵי יִשְׂרָאֵל:

לקוטי שיחות ח"ד ע' 426 (נמצאה כאן בסוף המ"מ)

פיסקתא רבתי א (ילקוט שמעוני ישעי' רמז תק"ג)

א"ר לוי עתידה ירושלים להיות כארץ ישראל וארץ ישראל ככל העולם כולו והיאך הם באין ראש חודש ושבת מסוף העולם אלא העבים באין וטוענים אותם ומביאין אותם לירושלים והם מתפללים שם בבוקר והוא שהנביא מקלסן מי אלה כעב תעופנה וגו' (ישעיה ס' ח')

ספרי דברים א'

כיוצא בו דרש רבי יהודה (זכריה ט א) משא דבר ה' בארץ חדרך ודמשק מנוחתו כי לה' עין אדם וכל שבטי ישראל, זה משיח שהוא חד לאומות ורך לישראל, אמר לו רבי יוסי בן דורמסקית, יהודה ברבי, למה אתה מעוית עלינו את הכתובים, מעיד אני עלי שמים וארץ, שאני מדמשק ויש שם מקום ששמו חדרך, אמר לו, מה אתה מקיים ודמשק מנוחתו, מניין שעתידה ירושלים להיות מגעת עד דמשק שנאמר ודמשק מנוחתו, ואין מנוחתו אלא ירושלים, שנאמר (תהלים קלב יד) זאת מנוחתי עדי עד, אמר לו, מה אתה מקיים (ירמיה ל יח) ונבנתה עיר על תלה, אמר לו, שאין עתידה לזוז ממקומה, אמר לו, מה אני מקיים (יחזקאל מא ז) ורחבה ונסבה למעלה למעלה לצלעות כי מוסב הבית למעלה למעלה סביב לבית על כן רחב הבית למעלה, שעתידה ארץ ישראל להיות מרחבת ועולה מכל צדדיה כתאנה זו שצרה מלמטה ורחבה מלמעלה ושערי ירושלים עתידים להיות מגיעים עד דמשק, וכן הוא אומר (שיר השיר' ז ה) אפך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק, וגליות באות וחונות בתוכה שנאמר (זכריה ט א) ודמשק מנוחתו, ואומר (ישעיה ב ב-ג) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל הגוים ואומר והלכו עמים רבים וגו'.

משנה חלה פ"ד משנה י"א

בן אנטינוס העלה בכורות מבבל, ולא קבלו ממנו. יוסף הכהן הביא בכורי זין ושמן, ולא קבלו ממנו. אף הוא העלה את בניו ובני ביתו לעשות פסח קטן בירושלים, והחזירוהו, שלא יקבע הדבר חובה. אריסטון הביא בכוריו מאפמ'א, וקבלו ממנו, מפני שאמרו, הקונה בסור'א, קונה בפרור שבירושלים:

רמב"ם הלכות תרומה פ"א ה"ג-ד

הארצות שכבש דוד חוץ לארץ כנען כגון ארם נהרים וארם צובה ואחלב וכיוצא בהן אף על פי שמלך ישראל הוא ועל פי בית דין הגדול הוא עושה אינו כארץ ישראל לכל דבר ולא כחוצה לארץ לכל דבר כגון בבל ומצרים. אלא יצאו

מכלל חוצה לארץ ולהיותן כארץ ישראל לא הגיעו. ומפני מה ירדו ממעלת ארץ ישראל מפני שכבש אותם קדם שיכבש כל ארץ ישראל אלא נשאר בה משבעה עממים. ואלו תפס כל ארץ כנען לגבולותיה ואחר כך כבש ארצות אחרות היה כבושו כלו כארץ ישראל לכל דבר. והארצות שכבש דוד הן הנקראין סוריא

סוריא יש דברים שהיא בהן כארץ ישראל ויש דברים שהיא בהן כחוצה לארץ. והקונה בה קרקע קונה בארץ ישראל לענין תרומות ומעשרות ושביעית. והכל בסוריא מדברי סופרים

פירוש רב"ז על רמב"ם הלכות תרומה פ"א ה"ג

ג הארצות שביבש דוד ובו משמע מהכא שאם נכבשה כל א"י ואח"כ הלך מלך ישראל על פי ב"ד וכבש מקומות אע"פ שאינן מן הארץ שנתנה לאברהם אבינו יש להן קדושה כשאר א"י ולבי מהסס בה דדילמא דוקא לענין שנוהג בה תרומות ומעשרות מן התורה אבל לענין קדושת א"י ממש לא וצ"ע

פירוש רמב"ן על דברים פרק י"א פסוק כ"ד

כל המקום אשר תדרוך כף רגלכם בו לכם יהיה מן המדבר וגו', על דעת רבותינו הנה הם שתי הבטחות, שכל מקום אשר ירצו לכבש בארץ שנער וארץ אשור וזולתם יהיה שלכם, והמצות כלן נוהגות בהם, כי הכל ארץ ישראל, ומן המדבר והלבנון ועד הים האחרון יהיה גבולכם שאתם חייבים לכבשו ולאבד משם העמים, כמו שאמר כאן (דברים י"א:כ"ג) וירשתם גוים גדלים ועצמים מכם, ולעקר ע"ז ומשמשיה, כמו שהזכיר למעלה (ז ה כה), והבטיח כי לא יתיצב איש בפניכם בין בארץ הנזכרת בין בכל מקום אשר תדרוך כף רגלכם בו. ומכאן יצא לרבותינו (חלה פ"ד מ"ז) המחלקת בסוריא שקורין אותה כבוש יחיד, והטעם כי דוד כבש אותה ברצון נפשו, שלא שאל באורים ותמים ולא נמלה בסנהדרין, כי היה חייב להוריש כל שבעת הגוים בתחלה ואחרי כן אם ירצה ילך אל ארץ אחרת, כאשר הבטיח השם בכאן, ומפני שלא נעשה הכבוש ההוא כמצות התורה, אמרו מקצתם לא שמה כבוש, ודינו במצות קדין חוצה לארץ, וכה היא שנויה בספרי (עקב כד). ומקצתם יאמרו בתלמוד (ע"ז כא) דשמה כבוש, כי אף על פי שלא נעשה כסדר, כיון שהלה שם וכבשה נתקיים בו לכם יהיה, וארץ ישראל היא:

רמב"ם הלכות תרומה פ"א הכ"ו

התרומה בזמן הזה ואפלו במקום שהחזיקו עולי בבל ואפלו בימי עזרא אינה מן התורה אלא מדבריהן. שאין לה תרומה של תורה אלא בארץ ישראל בלבד ובזמן שכל ישראל שם שנאמר (ויקרא כה ב) "כי תבאו" ביאת כלכם כשהיו בירשה ראשונה וכמו שהן עתידין לחזר בירשה שלישית. לא כשהיו בירשה שניה שהיתה בימי עזרא שהיתה ביאת מקצתן ולפיכך לא חובה אותן מן התורה. וכן יראה לי שהוא הדין במעשרות שאין חייבין בזמן הזה אלא מדבריהם כתרומה:

של"ה בית דוד אות נ

נ עוד יש לי קושיא בפסוק הנ"ל ויספת לך עוד שלוש ערים ופירשו רבותינו ז"ל דהיינו קיני קניזי קדמוני שהוא עמו ומואב ואדום כי עשר אומות הבטיח הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו ולא נתן אלא שבע ולעתידי עוד שלוש וקשה וכי לעתידי יש גבול בדבר הלא כתיב (תהלים) וירד מים עד ים כי בודאי ימשול משיח מסוף העולם עד סופו ואין סברא לומר שבשלוש אלו נכללו כל אומות שבעולם ואפשר לומר בזה כי משיח ימשול מים עד ים דהיינו שכולם יהיו תחתיו ויעלו לו מס אבל עשר אומות הם שלו לגמרי

אמנם גם זה דוחק שיהיה נשאר איזה מלכות ושררה מן האומות נא על כן נראה שכל ההצלחות הגדולות לא יהיו תיכף בביאת הגאולה רק בהמשך זמן שתתרבה הדעה בישראל ויבואו למעלת כתנות אור בא' אז תתבטל הקליפה מכל וכל ויתקיים וירד מים עד ים ואז יתבטלו כל הקרבנות זולת תודה ואז לא יצטרכו לערי....

ליקוטי תורה פרשת מסעי פ"ט ע"ב

לבאר ענין המסעות במדבר. הנה ארז"ל עתידה ארץ ישראל שתתפשט על העולם כולו. המכוון מזה שיהיה כל העולם כולו אז במדרגת ארץ ישראל דעכשיו. ואז יהיה א"י במדרגת ירושלים דעכשיו. וזהו שאמרו שירושלים תתפשט על כל ארץ ישראל כולו. ונמצא ירושלים דלעתיד לבא יהיה עוד במעלה גבוה יותר כי לע"ל יהיה עליות העולמות. והענין כי מבואר בכהאריז"ל במעלת א"י דעכשיו על ח"ל (דגזרו טומאה על אוירה וגושה בפ"ק דשבת ט"ו א') והוא מפני ששם יורד השפע ממלכות דאצילות ע"י התלבשות רבות היינו מל" דאצילות מתלבשת במל" דבריאה יצירה ועשיה. אבל בא"י נמשך ההשפעה ממל" דאצילות ע"י התלבשות במל" דבריאה ויצירה לבדן מבלי שיצטרך להתלבש ג"כ במל" דעשיה. ואף שבהכרח גם בא"י יבוא האור והשפע דרך שר העשי' המושל בא"י. אין זה כ"א דרך מעבר בלבד ולא בדרך התלבשות ממש

תורת מנחם תשכ"א ח"ג ע' 176

[ואעפ"כ מסיים ש"הוא (הקב"ה) יושב ביניהם **בגן עדן**] – כי, גם לעתיד לבוא, בזמן התחי', יהי' בעולם "גן עדן": גם לעתיד לבוא, כאשר עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות ועתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל, יהיו חילוקי דרגות בקדושה, ע"ד "עשר קדושות הן", עד לדרגת הקדושה ד"קדש הקדשים" שבביהמ"ק השלישי שבבנה (לא ע"י מעשה ידי אדם, אלא) "בידי שמים".

וכשם שקה"ק שבביהמ"ק הראשון והשני הוא בחינת "גן עדן" – ג"ע התחתון או ג"ע העליון (כמרומז בתניא סוף חלק ראשון), כמו"כ גם קה"ק שבביהמ"ק השלישי הוא בחינת "גן עדן".

ועפ"ז אתי שפיר שגם כאשר "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים" **בעולם התחי'**, "הוא יושב ביניהם **בגן עדן**" – בקה"ק שבביהמ"ק השלישי שמכוון כנגד "גן עדן" שלמעלה].

משנה כלים פ"א משנה ו' ח'

עֶשֶׂר קִדְשׁוֹת הֵן, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֶׁת מְכַל הָאֲרָצוֹת. וּמָה הִיא קִדְּשָׁתָהּ, שְׁמֵיבְיָאִים מְמַנְהָ הַעֶמֶר וְהַבְּכוּרִים וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם, מֵה שְׂאִין מְבִיאִים כֵּן מְכַל הָאֲרָצוֹת:

עִירוֹת הַמְּקֻפָּוֹת חוֹמָה מְקַדְּשׁוֹת מְמַנְהָ, שְׁמֵשְׁלָחִים מְתוֹכֵן אֶת הַמְּצַרְעִים, וּמִסְבְּבִין לְתוֹכֵן מֵת עַד שְׂיָרְצוּ. יִצְאָ, אִין מְחֻזְרִין אוֹתוֹ:

לְפָנִים מִן הַחוּמָה מְקַדְּשׁ מֵהֶם, שְׂאוּכְלִים שְׁם קִדְּשִׁים קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי. הֵר הַבֵּית מְקַדְּשׁ מְמַנּוֹ, שְׂאִין זָבִים וְזָבוֹת, נְדוֹת וְיוֹלְדוֹת נְכַנְסִים לְשָׁם. הַחִיל מְקַדְּשׁ מְמַנּוֹ....

תורת מנחם תשכ"א ח"ג ע' 176 הערה 22

אלא שבזמן הזה מתחילה דרגת הקדושה הראשונה מארץ ישראל (כולל גם עבר הירדן) (ראה במדב"ר פ"ז, ח), ואילו חוץ לארץ אינה במנין הקדושות כלל, ועד שגזרו טומאה על גושה ואוירה (גיטין ח, ב. וש"נ); ואילו לעתיד לבוא – "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ" (זכרי' יג, ב), וכאמור, שארץ ישראל תתפשט בכל הארצות.

כפתור ופרח רבי אֶשְׁתוּרִי (הרב יצחק הכהן) (1280-1355) פרק יו"ד

הַרְרִי שְׁקֻדְשֵׁת הָאָרֶץ וּמַעֲלֵתָהּ הִיא מִשְׁעַת נְתִינְתָּהּ אֲרֵי הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים לֹא מִשְׁעַת הַכְּבוֹשׁ לְחֹד, וְכֵן כְּרֹזֵב מֵאֶרֶץ הָעֵבְרִים, וְכֵן וְהַשִּׁיב אֶתְכֶם אֶל אֶרֶץ אֲבוֹתֵיכֶם, תִּשָּׁם עֵבְרִים אֵינֻ עַל שֵׁם עֵבֶר הַנְּהַר שֶׁהוּא סֶרֶת אֲלֵא עַל שֵׁם כֵּן שֵׁם, וְכַמֵּאִמֵּר רַבִּי אֲבֵרָה־בֶן עוּרָא. עַד כִּתְּבֵי וְחִבְרוּן פִּרְשֵׁת הַמַּעֲרָה שֶׁקֵּנָה אֲבֵרָה־בֶן עִיָּה לְהוֹדִיעַ מַעֲלַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל כָּל הָאֲרָצוֹת לְחַיִּים וְלִמְתִּים, וְגַבִּי וַיִּקֵּן אֶת חֵלְקָת הַשְּׂדֵה כְּרֹזֵב, וְהוֹכִיר זֶה הַכְּתוּב לְהוֹדִיעַ כִּי מַעֲלָה גְדוּלָּה יֵשׁ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְיִשִּׁי שֵׁשׁ לֹו חֵלֶק כִּהַ חֲשׂוֹב הוּא כְּחֵלֶק הָעוֹלָם הַבָּא, וְכֵן אֵעִילָה אֶתְכֶם מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֵרָה־בֶן עִיָּה וְלִיעֲקֹב, וְכֵן כַּמֵּעֲמֵד בֵּין הַבְּתָרִים בְּיוֹם הַהוּא כִּרְתֵי יְיָ אֶתְכֶם בְּרִית לְאִמֵּר לְזִרְעֵךָ נְתַתִּי אֶת אֶרֶץ הָאֶרֶץ הַזֹּאת מִנְהַר טַעֲרִים עַד הַנְּהַר הַגְּדוֹל נְהַר פְּרָז, וּמֵאֲתָתָה שְׁעָה זְכֹרָה כִּהַ אֲבֵרָה־בֶן עִיָּה לְכָל זֵרַע שֶׁהָיָה בְּאֹחֻזֹו מַעֲמֵד הַנּוֹרָא אִמֵּר לֹו הַשֵּׁם יִתְכַדֵּךְ יִרְדֵּעַ תִּדְעַ כִּי גֵר יִהְיֶה זֵרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לְהֵם וְגַר וְדוֹר רַכִּיעִי יִשׁוּבוּ הֵנָּה, אֲבֵי כֵן בְּעוֹדֵם כַּעֲנוּי וְכַעֲבֹדוֹת אוֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וְאֶת הָאֶרֶץ כְּלוֹמֵר אֶרֶץ הָאֲמֹרִי הִיא שְׁלֵחָם וְאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא לְהֵם, וְהַמְרַגְלִים כְּרֹזֵב וַיַּעֲלֹו וַיִּתְּרוּ אֶת הָאֶרֶץ מִמְּדַבֵּר צִין עַד רְחוֹב לְכֹא חֲמַת, וַיַּעֲלֹו בְּנֵגֵב וַיָּבֵאוּ עַד חִבְרוֹן, וְכֵן מֵהַ שְׁשִׁנִּינֹו מִסַּכַּת כְּבֹא מִצִּיעַת סָרַק הַשְּׂוֹאֵל שְׂדֵה אֲבוֹתָיו מִרְשֵׁן הַמְּפֹרָשִׁים זֵיל שְׂדֵה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא שֶׁל אֲבֵרָה־בֶן יַעֲקֹב שֶׁהָיָה אֲבוֹתָיו, וְכֵן הַבִּיאָנוּ הֵיכַל הַתְּרוּמָה זֵיל בְּהַלְכוֹתָיו :

הָאֲמֵנָם חִיּוֹב מִתְּנֻתִיהָ הוּא מִשְׁעַת כְּבוֹשׁ לְבָד, וְלֹא חִיָּה רִיב בֵּין רֵעֵי לֹוֹשׁ וְאֲבֵרָה־בֶן עִיָּה אוֹמְרִים נַחֲנָה הָאֶרֶץ לְאֲבֵרָה־בֶן עִיָּה לֹו יוֹרֵשׁ אֵל לֹוֹשׁ וְאֵינֻ זֶה גֵיֵל וְהַכְּתוּב אוֹמֵר וְהַכְּנַעֲנִי יֵשׁ בְּאֶרֶץ לֹא זְכֹרָה כִּהַ אֲבֵרָה־בֶן עִיָּה, וְכַמֵּן שְׁכֹרֵז רִשִׁי וַיֵּרֵ. אֲבֵל לְמִצְוֹת שְׂאִינָם תְּלוּיֹוֹת בְּאֶרֶץ גּוֹפֵחַ כְּתוּבָתָהּ חֲשׂוּדָה יֵשׁ לַח קְדוּשָׁה טָאוּ וְלֹא אִמֵּרוּ שְׁלֵא נִאֲמַר לֹו וְאֵעֲשֶׂךָ לְגוֹי גְדוֹל כִּי אִם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מֵהַיּוֹם הַהוּא נִקְרָא סֶרֶת נְהַר גְּדוֹל וְלֹא נִקְרָא גְדוֹל אֵל מִשׁוֹם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכַדְלָעִיל, וְאֵינֻ כֹּאן טַעַם כְּרֹזֵב קְרָא לְעִתִּיד. וְכֵן נִמְי נִרְאָה מִהוּיָא דְמִסַּכַּת מִנְחוֹת סָרַק כָּל קְרִבְנוֹת צְבוּר, רַבִּי יוֹסִי בֵּיר יְהוּדָה אוֹמֵר עוֹמֵר בְּאֵי מְחֻצָּה לְאֶרֶץ וְמָה אֵינֻ מְקִיִּים כִּי תְּבֹאוּ אֶל הָאֶרֶץ שְׁלֵא נִרְחַחִיבֹו כַּעֲמֵר קוֹדֵם שְׁלֵא יִכְנַסוּ לְאֶרֶץ, וְקַסְכֵּר חֲרַשׁ בְּחֻצָּה לְאֶרֶץ דְּאוּרִיתָא וּמִמְשׁוֹבוֹתֵיכֶם כָּל מְקוֹם שְׂאִינָם יִשְׁבִּיבֵם מִשְׁטַע וְכִי תְּבֹאוּ זְמַן בִּיאָה חוּא כְּלוֹמֵר לֹאוּ מִשׁוֹם דְּמֵאֶרֶץ בְּלָבַד אֲתִיָּא אֵל זְמוּ בִיאַת. מִשְׁתַּרְזָאוּ לְאֵרֵעַ אֲחַת מִיּוֹרֵי

page 74 / כפתור ופרח / אשתורי בן משה הפרחי
Printed from Otzar HaChochma website

רמב"ם הלכות בית הבחירה פ"ו הט"ז

וְלִמָּה אֵינֻ אוֹמֵר בְּמִקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם קְדוּשָׁה רֵאשׁוֹנָה קְדוּשָׁה לְעִתִּיד לְבֹאוּ. וּבִקְדוּשַׁת שְׂאֵר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְעַנְיָן שְׁבִיעִית וּמַעֲשָׂרוֹת וְכִיּוֹצֵא בֵּהֵן לֹא קְדוּשָׁה לְעִתִּיד לְבֹאוּ. לְפִי שְׁקֻדְשַׁת הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם מִפְּנֵי הַשְּׂכִינָה וְשְׂכִינָה אֵינָה בְּטָלָה. וְהָרִי הוּא אוֹמֵר (וַיִּקְרָא כו לֹא) "וְהַשְּׂמוֹתִי אֶת מִקְדָּשֵׁיכֶם" וְאִמְרוּ חֲכָמִים אָף עַל פִּי שְׂשׂוּמִינֵן בְּקְדוּשַׁתֵּן הֵן עוֹמְדִים אֲבֵל חִיּוֹב הָאֶרֶץ בְּשְׁבִיעִית וּבְמַעֲשָׂרוֹת אֵינֻ אֵלֵא מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּבוֹשׁ רַבִּים וְכִיּוֹן שְׁנִלְקָחָה הָאֶרֶץ מִיַּדְהֶם בְּטַל הַכְּבוֹשׁ וּנְפֹטְרָה מִן הַתּוֹרָה מִמַּעֲשָׂרוֹת וּמִשְׁבִּיעִית שֶׁהָרִי אֵינָה מִן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְכִיּוֹן שֶׁעֲלָה עֲזָרָא וְקְדוּשָׁה לֹא קְדוּשָׁה בְּכַבוֹשׁ אֵלֵא בְּחֻצָּה שֶׁהִחֲזִיקוּ בָּהּ וּלְפִיכָה כָּל מְקוֹם

שְׁחִזְקוּ בְּהַ עוֹלֵי בְּבַל וְנִתְקַדְּשׁ בְּקִדְשַׁת עֲזָרָא הַשְּׁנִיָּה הוּא מְקַדֵּשׁ הַיּוֹם וְאָף עַל פִּי שְׁנִלְקַח הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ וְחִיב בְּשִׁבְעֵי עֵת וּבְמַעֲשָׂוֹת עַל הַדֶּרֶךְ שֶׁבְּאַרְנוּ בְּהִלְכוֹת תְּרוּמָה:

לקו"ש ח"ח ע' 402

דער אונטערשייד צווישן די צוויי ענינים דריקט זיך אויך אויס (צווישן אַנדערע) אין דעם נאָמען פֿון דער לאַנד: מצד דער קדושה ווערט זי אָנגערופן „ארץ ישראל“ דוקא, שולל „ארץ כנען“ וכי"ב, וואָרום די קדושה האָט ניט קיין שייכות לארץ כנען; דאָקעגן מצד בחירת הקב"ה בארץ ישראל מוז זי ניט אָנגערופן ווערן דוקא „ארץ ישראל“, מ'קען איר אָנרופן אויך „ארץ כנען“³⁷, וכי"ב, וואָרום די בחירה פֿון אויבערשטן איז געווען „כשבא (הקב"ה) העולם חלק הארצות לשאר האומות ובחר בארץ ישראל“.

לויט דעם קומט אויס אַז אויך אין דעם איסור יציאה פֿון ארץ ישראל זיינען דאָ צוויי ענינים: א) מצד קדושת הארץ³⁸ (וואָס דאָס איז אויך נוגע לקיום המצות התלויות בארץ³⁹), ב) מצד דער

37) להעיר מהכתובים בפרשתנו (לג, נא ואילך) שקוראו „ארץ כנען“ או „הארץ“. אבל כ"ה בכ"מ בתורה (ראה אנצ' תלמודית שם), ובבמדבר פרשתנו שם, ז: אני אכניס את ישראל שהן חביבין עלי לארץ שחביבה עלי שנאמר .. ארץ כנען.
38) בשו"ת מהרי"ט ח"ב סי' כח, דכל הדינים

ושמואל, האַלטן ניט ווי ר"י (צי ווי ר"י אמר שמואל)³⁰, און אויך — אַז אַעפ"כ פסקנט דער רמב"ם³¹ „כשם שאסור לצאת מהארץ לחוצה לארץ כך אסור לצאת מבבל לשאר הארצות“.

ה. נקודת הביאור בזה:

אין דעם וואָס א"י איז אויסגעטיילט פֿון אַלע ארצות זיינען בכלל דאָ צוויי ענינים: א) דאָס וואָס דער מדרש³² זאָגט: „חביבה א"י שבחר בה הקב"ה“; ב) דאָס וואָס ארץ ישראל איז אַן ארץ קדושה, ווי ער זאָגט אין מכילתא³³ אַז „עד שלא נבחרה ארץ ישראל היו כל הארצות כשרות לדברות משנבחרה ארץ ישראל יצאו כל הארצות“³⁴.

און אין די צוויי ענינים באַשטייט די שייכות פֿון אידן מיט א"י: א) מצד בחירת הקב"ה — וכמרז"ל „בחר בארץ ישראל כו' ובחר לחלקו ישראל כו' אמר הקב"ה יבואו ישראל שבאו לחלקי וינחלו את הארץ שבאה לחלקי“³⁵. ב) מצד קדושה וואָס איז דאָ אין בידן, אין א"י און אין די אידן, וואָס זיי זיינען אַן „עם קדוש“³⁶.

page 411 / ליקוטי שיחות - יח (במדבר) / שניאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק
Printed from Otzar HaChochma website

בחירה פֿון אויבערשטן אין ארץ ישראל
וואָס ער האָט עס אָפּגעגעבן אידן⁴⁰.

page 412 / ליקוטי שיחות - יח (במדבר) / שניאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק
Printed from Otzar HaChochma website

לקוטי שיחות ח"ד ע' 426

עס שטייט אין נבואת זכרי' (זכרי' ט, א) „חדרך ודמשק מנוחתו“ שטייט אויף דעם אין ספרי (ר"פ דברים) און אין מדרש (שהש"ר ז, ה) אז „חדרך“ גייט עס אויף משיחין, וואָס ער איז „חד לאומות העולם ורך לישראל“, און דער פירוש פון „ודמשק מנוחתו“ איז — „שעתידה ירושלים להיות מגעת עד דמשק“.

וואָס דערמיט איז פאַרשטאַנדיק וואָס עס שטייט אין משנה „הקונה בסוריא כקונה בפרוור שבירושלים“ — און ניט „כקונה בארץ ישראל“ — ווייל סוריא (דמשק, כדלקמן) האָט אַ שייכות מיוחדת דוקא מיט ירושלים, יתידה ירושלים להיות מגעת עד דמשק.

און דאָס איז אויך דער ביאור פון דעם וואָס עס שטייט „כקונה בפרוור שבירושלים“ — און ניט „כקונה בירושלים — סתם“ — וואָרום ווי ער זאָגט בספרי שם, אז וויבאלד עס שטייט „ונבנתה העיר על תילה“ איז אַ ראי' אז ירושלים איז „אין עתידה לזוז ממקומה“, ס'איז נאָר וואָס זי וועט קומען אויך אין דמשק, קומט דאָך אויס אז דמשק וועט זיין די פאַרשטאַט פון ירושלים, וואָס דערפאַר זאָגט ער „בפרוור שבירושלים“.

טו. מען דאַרף נאָך אַבער פאַרשטיין: אין ספרי ומדרש רעדט ער דאָך וועגן דמשק, און אין משנה שטייט דאָך „הקונה בסוריא“ (ובדיוק — שה"ה בענין אפמיא) ?

איז דאָס מובן ע"פ מ"ש בכהאריז"ל (בספר הלקוטים זכרי' שם. וראה ג"כ ספר הליקוטים תהלים לט. מאויא מע' דמשק ומע' ירושלים), אז ירושלים איז בחי' לאה (מקד"ש, דמש"ק. גם הקליפה שלה נק' דמשק), און נגד סוריא בסוד דמשק, וואָס דאָס איז וואָס דמשק איז בגימט' מדת בסוד ד' אלפי"ן (ד"פ אל"ף א' במילואו) בגימט' מדת) דלאה [והיינו, אז ס'איז פאַראַן קליפה הנק' מת (כי נלקח החיות שלהם — א ונשאר מת), ובצירוף החיות ד' אלפי"ן איז עס מדת, מדת ימי גו'], ועפ"ז הרי (כל) סוריא הוא בסוד דמשק.

און אזוי איז עס אויך אין פשטות, וואָרום דמשק איז דאָך די עיר הבירה פון סוריא (בל' הכתוב: ראש ארם דמשק — ישעי' ז, ח), איז בשעת מען נעמט דמשק, עיר הבירה, האָט מען במילא גאַנץ סוריא. (וברוחניות ג"כ (סוריא בסוד דמשק) כי מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא).

שיחות קודש תשכ"ט - כ' מנחם אב

דערפון איז פארשטאנדיק: אז די חומה ירושלים, איז ניט זי מאכט אויף די קדושה פון ירושלים, דאס איז מערניט ווי א סימן, אז דא ענדיקט זיך מחנה ישראל, איז במילא ביז דארטן האט דאס דעם ענין וואס אובלים קדשים קליים. *

- וואס -

*) סקו"ט בזה גם ב"כרס ציון הסלם" - ירוש' חטכ"ח ע' קיב ואילך, אלא שבכמה ענינים יש להקשות כו' ואינס נ"ל.

page 444 / שיחות קודש - תשכ"ט ב' / שניאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק
Printed from Otzar HaChochma website

וואס איז די נפק"מ? - די נפק"מ איז: אז אויב די חומה מאכט דאס אויף, איז דאס פארבונדן מיט מעשה בנ"א, און וויבאלד אז דאס איז א מעכה בנ"א קען קומען א צווייטער מעשה בנ"א און דאס מבטל זיין.

אויב די חומה איז מערניט ווי א סימן, אז דא ענדיקט זיך ירושלים,

- בדוגמא ווי אין מחנה ישראל אין מדבר, האט זיך דא געענדיקט מחנה ישראל, אבער ניט די חומה מאכט אויף די מחנה ישראל, ווארום דארט איז גאר קיין חומה ניט געווען, בדוגמא ווי אין סילה אין ניט געווען -

איז דאס דערפאר וואס יבחר הוי' אלקיכם לשכן סמו סם, - אז קודם שנבחר הבית עולמים, איז כל ירושלים געווען ראוי לזה, און דערנאך איז דאס מערניט בהנוגע בו הקרבת קרבנות, אבער אויך דעמאלט איז ירושלים געבליבן בקדושתה, בנוגע לקדשים קליים וכיו"ב. און דער ענין פון חומה, איז מערניט ווי א סימן, אבער ניט דורך דערוף ווערט אויפגעטאן קדושת ירושלים.

אעפ"י וואס אויף מוסיף זיין אויף ירושלים, דארף מען אנקומען צו א חומה (ווי די גמרא איז מאריך אין די דינים בזה אין סבועות). בהנוגע אבער ווי ירושלים איז קודם ההוטה, וואס דאס ווערט ע"י ב"ד ומלך ונביא וכו', איז דער ענין החומה מערניט ווי א סימן, וואס דער סימן מאכט בנ"א, אבער דער ענין אליין איז דאס אפגעטאן געווארן דורך דעם אויבערסטן, און דערפאר קען מען דאס ניט מבטל זיין.

page 445 / שיחות קודש - תשכ"ט ב' / שניאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק
Printed from Otzar HaChochma website

לקו"ש חכ"ד ע' 452

...בקשתי והפצרתי נפשית בסיום „מלחמת יוהכ"פ" – לסיים ולהשלים הנצחון דצה"ל או ע"י כיבוש לשעות אחדות של דמשק – באה לאחרי שבאו לידי ידיעות ברורות – ע"ד המצב הפרוע בחזית ההיא וע"ד הטעמים של המחייבים והשוללים את זה – ומיוסדת אך ורק ע"פ ההלכה (עד רדתה אפילו בשבת, אומרת תורה הבא להרגך השכם כו'. ועוד).

page 466 / ליקוטי שיחות - כד (דברים) / שניאורסון, מנחם מנדל בן לוי יצחק
Printed from Otzar HaChochma website